

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **TERMO Děčín a. s.**, se sídlem Oblouková 958/25, Děčín, zastoupená Mgr. Lukášem Votrubou, advokátem se sídlem Moskevská 637/6, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti: **Oblastní stavební bytové družstvo Děčín**, se sídlem Jeronýmova 425/15, Děčín, zastoupené Mgr. Šárkou Anežkovou Harantovou, advokátkou se sídlem Masarykova 1327/45, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 10. 2023, č. j. 15 A 6/2023 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je vlastníkem soustavy zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“). Skrze ni zásobovala tepelnou energií bytový dům na adrese Lipová 248, Jílové (dále jen „bytový dům“). Dne 2. 12. 2020 podala osoba zúčastněná na řízení (dále

jen „stavebník“) žádost o vydání stavebního povolení na změnu dokončené stavby (stavební úpravu) „*Změna zdroje tepla – vytápění objektu Lipová 248, Jílové-Kamenná*“ na pozemku st. p. č. 823, p. č. 79/2 v katastrálním území Jílové u Děčína (dále jen „stavba“). Předmětem stavby byla instalace odběrného plynového zařízení, které mělo nově sloužit k vytápění bytového domu a k přípravě teplé vody. K tomuto účelu již naopak neměla sloužit SZTE, která měla být od bytového domu odpojena.

[2] Magistrát města Děčína, odbor stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), vydal dne 19. 7. 2022 pod č. j. MDC/78487/2022, stavební povolení, jímž podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), a podle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), stavbu povolil.

[3] Žalobkyně podala proti danému stavebnímu povolení odvolání k žalovanému, který jej svým rozhodnutím ze dne 30. 11. 2022, č. j. KUUK/176691/2022, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[4] Žalobkyně se proti danému rozhodnutí bránila žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). V ní zejména tvrdila, že stavební záměr (tj. nový zdroj tepla) má být napojen na stávající vytápění bytového domu propojené se SZTE. Namítala, že v projednávané věci nešlo o *změnu způsobu vytápění*, nýbrž o *zřízení a provoz náhradního či jiného zdroje*. Správní orgány tak měly vést řízení podle § 77 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích (dále jen „energetický zákon“), nikoliv podle § 77 odst. 5 daného zákona. Podle jejího názoru je při *změně způsobu vytápění* oprávněna se vyjádřit k odstranění stávajícího zdroje z pozice jeho vlastníka podle § 184a stavebního zákona. V případě *zřízení nového zdroje* je naopak oprávněna stanovit podmínky k napojení nového zdroje na původní infrastrukturu; SZTE je totiž veřejnou technickou infrastrukturou v jejím vlastnictví. Správní orgány proto měly postupovat podle § 110 odst. 2 písm. d) stavebního zákona a převzít do stavebního povolení požadavky žalobkyně jako vlastníka veřejné technické infrastruktury. Žalobkyně rovněž namítala, že SZTE je zřizována a provozována ve veřejném zájmu. Proto má jako vlastník SZTE právo dovolávat se ochrany SZTE ve veřejném zájmu.

[5] Krajský soud napadeným rozsudkem žalobu zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že žalobkyně byla účastníkem stavebního řízení z pozice vlastníka SZTE; s ohledem na to byla oprávněna v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona podat pouze takové námitky, které jsou spojeny s přímým dotčením na jejich právech zakládajících účastenství v řízení. Ačkoli žalobkyně provozuje SZTE ve veřejném zájmu, nedává jí to právo oponovat stavebnímu záměru z pozice ochránce veřejných zájmů. Ani energetický zákon neposkytuje žalobkyni více práv, než má ve stavebním řízení podle § 114 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s důvodem svého účastenství. Jelikož žalobní námitky zjevně nesměřovaly k ochraně veřejných subjektivních práv žalobkyně, nýbrž zejména k ochraně veřejného zájmu a jejich soukromých podnikatelských a ekonomických zájmů, nemůže žalobkyně v daném řízení takové námitky s úspěchem uplatňovat. Z obsahu správního spisu totiž nevyplývaly skutečnosti svědčící o tom, že by vlastnické právo žalobkyně k SZTE mělo být jakkoliv fakticky dotčeno.

pokračování

[6] Krajský soud odkázal na judikaturu zdejšího soudu, podle níž činnosti související s odpojením dosavadního zdroje tepla (uzavření armatur, vypuštění teplosné látky, zaslepení přípojky vedoucí ze SZTE) nesouvisí s vlastní realizací stavby, nýbrž jsou důsledkem ukončení soukromoprávního vztahu mezi provozovatelem SZTE (žalobkyní) a odběratelem (stavebníkem). *Změna způsobu vytápění* spočívající v odpojení bytového domu od SZTE a připojení na nový zdroj tepla má zejména soukromoprávní charakter. Krajský soud dále poukázal na schválenou projektovou dokumentaci pro provedení stavby (dále jen „projektová dokumentace“) i na podmínky pro provedení stavby uvedené ve stavebním povolení. Z projektové dokumentace vyplynulo, že realizací stavby včetně jejího napojení na rozvody v bytovém domě nedojde k jakémukoli dotčení SZTE. Její odpojení od bytového domu je logickým a nutným důsledkem výměny dosavadního zdroje tepla podle § 77 odst. 5 energetického zákona a nepředstavuje neoprávněný zásah do zařízení ve vlastnictví žalobkyně. V nyní projednávané věci rovněž nedochází ke zřízení náhradního zdroje či jiného zdroje, který by byl propojen se zařízením žalobkyně.

[7] Krajský soud nesouhlasil s tvrzením, že by v daném řízení bylo třeba postupovat podle § 77 odst. 4 energetického zákona. Z projektové dokumentace je totiž jednoznačně zřejmé, že předmětem daného řízení je odpojení stávajícího přívodu tepla a vytvoření nového topného zdroje, nikoli zřízení a provozování náhradního nebo jiného zdroje tepelné energie propojeného s rozvodným tepelným zařízením ve vlastnictví žalobkyně. Správní orgány tak správně aplikovaly § 77 odst. 5 energetického zákona. Soud rovněž odmítl, že by si stavebník byl v projednávané věci povinen vyžádat souhlas žalobkyně ve smyslu § 184a stavebního zákona, neboť realizace stavby nijak do jejího vlastnického práva nezasahuje. K tomu krajský soud opětovně odkázal na judikaturu kasačního soudu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, přičemž podle jejího obsahu uplatnila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka krajskému soudu v první řadě vytýká, že bez dalšího přijal odůvodnění, které je obsahem projektové dokumentace, aniž by sám věc právně posoudil. Stěžovatelka je toho názoru, že z projektové dokumentace nelze dovodit, zda bude její vlastnické právo dotčeno; projektová dokumentace totiž není „*důkazem, který je způsobilý k prokázání vlastnictví*.“ Nadto při posouzení rozsahu jejího vlastnického práva k rozvodnému tepelnému zařízení nelze vycházet z aktuální právní úpravy, nýbrž je třeba aplikovat právní úpravu platnou a účinnou v době, kdy bylo rozvodné tepelné zařízení postaveno. Stěžovatelka má rovněž za to, že krajský soud zasáhl do jejího vlastnického práva tím, že se nezabýval otázkou vlastnictví rozvodného tepelného zařízení a její námitkou, že stavebník byl povinen doložit její souhlas s provedením stavby podle § 184a stavebního zákona. Taktéž namítá, že správní orgány neměly v projednávané věci pravomoc k rozhodování, a to s ohledem na ustanovení § 114 odst. 3 stavebního zákona.

[10] Další námitka směřuje proti závěru krajského soudu, podle něhož se stěžovatelka v daném případě není oprávněna domáhat ochrany veřejného zájmu, přestože je

vlastníkem věci, která byla zřízena ve veřejném zájmu a je v tomto zájmu provozována. Ačkoli je tento názor opřen o závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2022, č. j. 4 As 416/2019 - 43, stěžovatelka s ním nesouhlasí, považuje jej za nesprávný a neudržitelný a trvá na svém právním hodnocení, podle něhož je ochrana veřejného zájmu součástí jejího vlastnického práva k SZTE.

[11] Stěžovatelka taktéž nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, podle kterého v projednávané věci proběhlo před stavebním úřadem řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona v souladu s právními předpisy. Má za to, že rozsudky Nejvyššího správního soudu, na něž krajský soud v rámci své argumentace odkázal, se týkají skutkově odlišných věcí. Krajský soud tvrdil, že *změna způsobu vytápění* má zejména soukromoprávní charakter a že otázky týkající se odpojení a zaslepení stávající tepelné přípojky vedoucí ze SZTE jsou odrazem soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem (srov. odst. 24 a 35 napadeného rozsudku). Stěžovatelka je však toho názoru, že pro důvodnost tvrzení o soukromoprávním charakteru daných otázek by soud musel provést dokazování smlouvou o dodávce tepelné energie, kterou stěžovatelka se stavebníkem uzavřela. Takový důkaz však neprovedl.

[12] Dále má stěžovatelka za to, že byla-li předmětem stavebního řízení *změna způsobu vytápění*, pak se argumentace týkající se *odpojení od rozvodného tepelného zařízení* nemůže daného případu nijak týkat, neboť se jedná o zcela jiný právní institut. Při *změně způsobu vytápění* musí podle stěžovatelky logicky dojít k nahrazení původního zdroje novým zdrojem. Proto by žádost o *změnu způsobu vytápění* měla vést i k odstranění stávajícího zdroje, resp. jeho odpojení. Podle stěžovatelky si nelze představit, že bude na rozvod tepla v bytovém domě, funkčně propojený se SZTE, napojen nový zdroj tepla tak, aby nebylo zároveň zasahováno do vlastnictví žalobkyně a aby se zároveň nejednalo o případ podle § 77 odst. 4 energetického zákona.

[13] Stěžovatelka má za to, že energetický zákon předpokládá odstranění tepelné přípojky a předávací stanice; daný předpis totiž v § 76 odst. 8 stanovuje, že omezení vlastnických práv ze strany držitele licence pro rozvod tepelné energie by mělo být minimalizováno. Totéž předpokládá i ustanovení § 77 odst. 5 daného zákona, které jasně hovoří o „*nákladech spojených s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice.*“ Stěžovatelka proto rozporuje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023 - 38, z nichž krajský soud ve svém právním posouzení vycházel. Jestliže podle Nejvyššího správního soudu odpojení a odstranění tepelné přípojky nesouvisí se zřízením nového zdroje při *změně způsobu vytápění*, neboť se jedná o otázku soukromoprávní, pak by podle stěžovatelky mělo pro takový závěr „*existovat nezpochybnitelné odůvodnění, nikoli pouze soud, který je učiněn bez bližší právní argumentace.*“

[14] Závěrem své kasační stížnosti stěžovatelka pokládá otázky související s konkrétními postupy v rámci provedení stavby; tvrdí, že jí krajský soud v napadeném rozsudku na tyto otázky neodpověděl a stejně tak jí odpověď neposkytl ani projektová dokumentace. Na základě toho má stěžovatelka za to, že správní orgány ani krajský soud řádně nezjistily skutkový stav věci.

pokračování

[15] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i na obsah napadeného rozsudku a Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

[16] Ke kasační se vyjádřil i stavebník, který se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a navrhl, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejprve je třeba zdůraznit, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu a že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, odst. [32]). Uvedené stejnou měrou platí i pro formulaci kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 6 As 137/2019 - 55).

[20] Nejvyšší správní soud dále předesílá, že jeho druhý senát rozsudkem ze dne 23. 10. 2024, č. j. 2 As 334/2023 - 48 (dále jen „rozsudek ve věci 2 As 334/2023“), rozhodoval v případě týchž účastníků řízení a za účasti téhož stavebníka o kasační stížnosti tehdejší stěžovatelky, která svým obsahem zcela odpovídá nyní projednávané kasační stížnosti. Jádrem sporu byla ve věci 2 As 334/2023 *změna způsobu vytápění* v bytových domech na adrese Lipová 283 a 284, Jílové. Tehdejší stavebník požádal o vydání stavebního povolení k instalaci plynových kotlů, které měly nově sloužit k vytápění a k přípravě teplé vody namísto stávající SZTE ve vlastnictví tehdejší stěžovatelky. SZTE měla být od bytových domů odpojena a tehdejší stěžovatelka s tímto postupem za užití totožné argumentace jako v projednávané věci nesouhlasila. Vzhledem k výše uvedenému spatřuje Nejvyšší správní soud v projednávané věci v zásadních rysech skutkové podobnosti s obsahem rozsudku ve věci 2 As 334/2023. Obecně proto kasační soud nevidí důvod se od závěrů daného rozsudku jakkoliv odchýlovat.

[21] Stěžovatelka v prvním okruhu kasačních námitek nesouhlasí s posouzením obsahu projektové dokumentace a s vypořádáním navazující otázky rozsahu vlastnického práva k rozvodnému tepelnému zařízení. Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že krajský soud v napadeném rozsudku odkázal na judikaturu zdejšího soudu, podle níž odpojením a zaslepením stávající tepelné přípojky vedoucí ze SZTE k zásahu do vlastnického práva vlastníka SZTE nedochází (srov. odst. 21 a 22 napadeného rozsudku). Krajský soud se dále

důsledně zabýval obsahem projektové dokumentace a vyhodnotil, že z ní „seznatelně vyplývá, že instalaci a realizaci povolené stavby včetně jejího napojení na rozvody v bytovém domě lze funkčně dokončit, aniž by byla jakkoliv dotčena SZTE ve vlastnictví žalobkyně,“ (srov. odst. 19 a násl. napadeného rozsudku). Stěžovatelka se proto mylí, pokud uvádí, že krajský soud nezkoumal obsah projektové dokumentace a že jej sám právně neposuzoval. K tomu lze odkázat na odst. [32] rozsudku ve věci 2 As 334/2023, podle něhož je projektová dokumentace vhodným důkazním prostředkem ke zjištění rozmezí SZTE a domovních rozvodů.

[22] Argumentace stěžovatelky týkající se sporu o vlastnické právo se pak nijak neliší od té, kterou uplatnila v kasační stížnosti, o níž rozhodoval druhý senát. Nejvyšší správní soud proto v tomto směru odkazuje na odst. [29] a násl. rozsudku ve věci 2 As 334/2023, s jehož právním posouzením se ztotožňuje. S ohledem na obsah předchozího odstavce tohoto rozsudku je nedůvodná i námitka, že se krajský soud nezabýval otázkou vlastnictví rozvodného tepelného zařízení. Stejně tak se krajský soud vypořádal i s námitkou povinnosti doložit souhlas podle § 184a stavebního zákona (srov. odst. 31 napadeného rozsudku). Druhý senát zdejšího soudu v rozsudku ve věci 2 As 334/2023 rovněž vypořádal námitku týkající se nedostatku pravomoci správních orgánů k rozhodování ve věci, a to s ohledem na § 114 odst. 3 stavebního zákona. V odst. [39] daného rozsudku zdůraznil, že v řízení nevznikl skutečný spor o rozsah vlastnického práva k jednotlivým částem rozvodů. Proto se na uvedenou situaci ustanovení § 114 odst. 3 stavebního zákona, na něž poukazovala tehdejší stěžovatelka, nepoužije. Jelikož se v nyní projednávané věci jedná o situaci v zásadních rysech skutkově podobnou a daná kasační námitka je formulovaná shodně jako ve věci 2 As 334/2023, Nejvyšší správní soud se s právním názorem druhého senátu ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje.

[23] Ve druhém okruhu námitek stěžovatelka rozporuje závěr krajského soudu, podle něhož se nemůže domáhat ochrany ve veřejném zájmu, ačkoliv vlastní SZTE, která ve veřejném zájmu zřízena a provozována byla. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na odst. 23 a násl. napadeného rozsudku, v němž krajský soud jednoznačně uvedl, že stěžovatelce v daném případě právo domáhat se ochrany ve veřejném zájmu nesvědčí. Krajský soud k tomu odkázal na řadu rozsudků zdejšího soudu (srov. např. ze dne 25. 9. 2014, č. j. 10 As 84/2014 - 59, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 As 299/2016 - 29, ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019 - 52, nebo ze dne 10. 6. 2022, č. j. 4 As 416/2019 - 43). Stěžovatelka v kasační stížnosti neprezentuje relevantní konkurující argumentaci, na jejímž základě by se Nejvyšší správní soud měl od své ustálené judikatury odchýlit; zdejší soud proto k tomuto postupu v daném případě neshledal důvod.

[24] Podle § 77 odst. 5 energetického zákona „[v]eškeré vyvolané jednorázové náklady na provedení změny způsobu dodávky nebo změny způsobu vytápění a rovněž náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení včetně odstranění tepelné přípojky nebo předávací stanice uhradí ten, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje. Náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení zahrnují rovněž zůstatkovou cenu tepelné přípojky a předávací stanice evidovanou v účetnictví dodavatele tepelné energie ke dni odpojení od rozvodného tepelného zařízení, pokud slouží k dodávce tepelné energie výhradně tomu, kdo změnu nebo odpojení od rozvodného tepelného zařízení požaduje.“

pokračování

[25] V rámci třetího námitkového okruhu stěžovatelka nesouhlasí s postupem správních orgánů i krajského soudu; podle nich stavební úřad o projednávané věci správně rozhodoval v řízení podle § 77 odst. 5 energetického zákona. Nejvyšší správní soud obecně uvádí, že podle krajského soudu v projednávané věci z projektové dokumentace jednoznačně vyplývá, že předmětem stavby byl návrh změny zdroje tepla v bytovém domě. Konkrétně mělo dojít ke zřízení nového topného zdroje a k jeho propojení se stávajícími topnými rozvody v bytovém domě. Zároveň mělo dojít k odpojení stávajícího přívodu tepla, a to uzavřením armatur a zaslepením přípojky tepla vedoucí z něj do bytového domu. Krajský soud z uvedeného dovodil, že odpojením od SZTE mělo dojít ke změně způsobu vytápění, která je upravena v ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona (srov. odst. 33 napadeného rozsudku). Je třeba zdůraznit, že stěžovatelka nezpochybňuje provedení daných úkonů. Její argumentace směřuje k závěru, že dané úkony představují postup podle § 77 odst. 4 energetického zákona.

[26] Nejvyšší správní soud s názorem stěžovatelky nesouhlasí. Krajský soud správně dovodil, že se v projednávané věci jednalo o změnu způsobu vytápění, jejímž předmětem bylo odpojení SZTE jakožto původního tepelného zdroje a napojení nového tepelného zařízení. Kasační soud k tomu odkazuje na odst. [44] rozsudku ve věci 2 As 334/2023, podle něhož by se bylo třeba blíže zabývat aplikací § 77 odst. 4 energetického zákona, pokud by k odpojení tepelných rozvodů v bytovém domě od SZTE nedošlo. Taková situace však v projednávaném případě s ohledem na shora uvedený skutkový stav není. Nadto lze doplnit, že krajský soud vážil, podle kterého z ustanovení postupovat, přičemž dospěl k témuž závěru jako druhý senát (srov. odst. 32 napadeného rozsudku). Stěžovatelka se mýlí, pokud obecně tvrdí, že krajský soud ve svém posouzení vycházel z judikatury zdejšího soudu, která není na daný případ přílehavá. Z citací dané judikatury uvedených v odst. 34 a 35 napadeného rozsudku podobnost relevantních skutkových okolností jednoznačně vyplývá a zdejší soud nemá v tomto směru krajskému soudu co vytknout. Pokud jde o námitku týkající se neprovedení důkazu smlouvou o dodávce tepelné energie uzavřenou mezi stěžovatelkou a stavebníkem, lze plně odkázat na odst. [50] rozsudku druhého senátu, který totožnou námitku vypořádal a neshledal ji důvodnou.

[27] Stěžovatelka dále setrvává na svém názoru, podle něhož je v rámci daného stavebního řízení nutné se zabývat i odstraněním, resp. odpojením SZTE od rozvodů tepla. Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na odst. 33 až 35 napadeného rozsudku, v nichž se krajský soud s uvedenou otázkou obsáhle vypořádal. Stěžovatelka nijak nereflektuje, že k odpojení tepelných rozvodů v bytovém domě od SZTE a ke změně způsobu vytápění může zcela zjevně dojít, aniž by byla SZTE odstraněna, a tím bylo zasaženo do vlastnického práva stěžovatelky. Přestože zaslepením přípojky (v místě, které je již ve vlastnictví stavebníka) vedoucí ze SZTE ztratí tato přípojka (a celá SZTE) význam, nijak tím do vlastnického práva stěžovatelky zasaženo nebude. Kasační soud ve shodě s druhým senátem uvádí, že podle ustálené judikatury dojde „k odpojení stavby od SZTE ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona i pouhým přerušením vedení, aniž by současně musela být odstraněna tepelná přípojka, která v důsledku toho ztratila význam. Součástí stavebního záměru proto nemusí být odstranění přípojky ani jiný fyzický zásah do SZTE,“ (srov. odst. [45] rozsudku ve věci 2 As 334/2023). Lze pouze doplnit, že otázky související s odstraněním tepelné přípojky vedoucí ze SZTE nemohly být v daném stavebním řízení

blíže řešeny, neboť se tato otázka týká soukromoprávního vztahu mezi stěžovatelkou a stavebníkem (srov. odst. 35 napadeného rozsudku).

[28] Právní názor proponovaný stěžovatelkou nevyplývá ani z výkladu § 76 odst. 8 energetického zákona či z § 77 odst. 5 téhož předpisu, jak již dovodil druhý senát ve svém rozsudku (srov. jeho odst. [45] a [47]). Jelikož je kasační námitka stěžovatelky opět totožná, lze na dané odůvodnění v úplnosti odkázat. Ačkoli stěžovatelka nesouhlasí s právním posouzením uvedeným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2023, č. j. 4 As 36/2023 - 38, opětovně svůj odlišný náhled nezakládá na relevantní konkurující argumentaci. Podle Nejvyššího správního soudu není důvod, aby se v tomto případě od své ustálené judikatury odchýlil (srov. odst. [49] a [50] rozsudku ve věci 2 As 334/2023). Má-li nakonec stěžovatelka za to, že krajský soud v napadeném rozsudku nezodpověděl její otázky, které v kasační stížnosti uvádí, pak Nejvyšší správní soud upozorňuje, že tyto otázky v žalobě neuplatnila, ačkoli tak učinit mohla. I tato námitka je tak vzhledem k § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[30] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[31] Stavebník jako osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť mu soud v řízení neuložil žádnou povinnost a sám nenavrhl, aby mu byla náhrada přiznána z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu